

Sygn. akt III K 43/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Kaszyca (spr.)

Sędzia Wiesław Rodziewicz

Ławnicy: E. R., G. S., A. T.

Protokolant: Oliwia Marczevska

przy udziale Prokuratora Piotra Kamińskiego

po rozpoznaniu w dniach: 27 kwietnia, 1 czerwca, 15 września, 5 października, 15 grudnia 2020 r.

sprawy:

7.A. N. (N.) ur. (...) w Z., syna A. i L. z domu T.

oskarżonego o to, że

w dniu 8 września 2019r. w W., działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia V. K. (1), w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w szyję oraz kolejny w klatkę piersiową, a nadto wykonał zamach ręką w celu podcięcia jego gardła, czym spowodował ranę skóry i tkanki podskórnej o długości 4 cm po lewej stronie i prawej szyi, uszkodzenie mięśnia czworobocznego grzbietu, rozcięcie skóry o długości ok. 1,5 cm w górnej części klatki piersiowej oraz rozcięcie skóry o długości 1 cm nad prawą piersią, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę obronną pokrzywdzonego, rodzaj i charakter doznanych obrażeń oraz szybką pomoc osób trzecich i interwencję lekarską, czym działał na szkodę wymienionego,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 148§1 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. uznaje oskarżonego A. N. za winnego tego, że w dniu

8 września 2019r. w W., działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia V. K. (1), w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w szyję oraz kolejny w klatkę piersiową, a nadto wykonał zamach ręką w celu podcięcia jego gardła, czym spowodował ranę ciętą szyi z uszkodzeniem mięśnia czworobocznego grzbietu po stronie lewej, ranę ciętą szyi po stronie prawej oraz dwie powierzchowne rany cięte klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynność narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę obronną pokrzywdzonego, tj. czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 148§1 kk w zw. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 148§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 8 września 2019r. godz. 18:40 do dnia 15 grudnia 2020r.;

III. na podstawie art. 46§1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego V. K. (1) 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia;

IV. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów ujętych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 178 pod poz. 1;

V. na podstawie art. 230§2 kpk zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe, ujęte w wykazie dowodów rzeczowych na k. 178 pod poz. 4-6;

VI. na podstawie art. 231§1 kpk składa do depozytu sądowego dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych na k. 178 pod poz. 2-3;

VII. na podstawie art. 230§2 kpk zwraca V. K. dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych na k. 78 pod poz. 7-8;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) na rzecz adw. J. S. kwotę 1697,40 zł (w tym podatek VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IX. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Elżbieta Raczkowska Tomasz Kaszyca Wiesław Rodziewicz Grażyna Słowik Aleksandra Tunikowska

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 43/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. N.	czyn przypisany w pkt. I. części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
w dniu 8 września 2019 roku w W., działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia V. K. (2), w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w szyję oraz kolejny w klatkę piersiową, a nadto wykonał zamach ręką w celu podcięcia jego gardła, czym spowodował ranę ciętą szyi z uszkodzeniem mięśnia czworobocznego grzbietu po stronie lewej, ranę ciętą szyi po stronie prawej oraz dwie powierzchowne rany cięte klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynność narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi	częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. N.	k. 109-112, 356-357	

na postawę obronną pokrzywdzonego			
zeznania świadka V. K.	k. 44-45, 375 (odczytane)		
zeznania świadka Z. G.	k. 27-28, 358-359		
zeznania świadka Z. M. (1)	k. 30-31, 374v		
zeznania świadka K. K.	k. 33-34, 359		
zeznania świadka Z. R.	k. 69-70, 374v-375		
zeznania świadka I. S.	k. 72-73, 375		
zeznania świadka V. R. (1)	k. 79-80, 375 (odczytane)		
zeznania świadka M. T.	k. 86-87, 375 (odczytane)		
zeznania świadka M. W.	k. 186-187, 358		
zeznania świadka Z. M. (2)	k. 189-190, 455v		
zeznania świadka J. K. (1)	k. 192-193, 357v-358		
karta informacyjna z leczenia ambulatoryjnego V. K.	k. 52		
protokół oględzin ciała V. K. wraz z materiałem poglądowym	k. 53-59		
opinia medyka sądowego dot. obrażeń ciała V. K.	k. 172, 181		
pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej wraz z opinią ustną złożoną na rozprawie	k. 394-408, 455v (pisemna), 463v-464 (ustna)		

protokół zatrzymania osoby	k. 3		
protokół oględzin miejsca zdarzenia	k. 11-12		
protokoły zatrzymania rzeczy	k. 20-22, 23-25		
protokół przyjęcia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa	k. 44-45		
protokół oględzin ciała A.N.	k. 122-123		
protokoły pobrania materiałów porównawczych	k. 124,125, 239-246		
opinia z przeprowadzonych badań genetycznych	k. 239-246		
znajdowanie się oskarżonego A. N. oraz pokrzywdzonego V. K. (1) w krytycznym czasie w stanie nietrzeźwości	protokoły badania stanu trzeźwości wraz z przeprowadzonymi badaniami krwi oskarżonego	k. 9-10, 154-161	
brak w krytycznym czasie ze strony oskarżonego z przyczyn chorobowych zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego czynu i pokierowania swoim postępowaniem; brak rozpoznania u oskarżonego zespołu uzależnienia od alkoholu; świadomość oskarżonego	opinia sądowo-psychiatryczna	k. 229-234, 528v-529	

co do wpływu alkoholu i jego działania na jego organizm			
uprzednia niekaralność oskarżonego	dane o karalności	k. 104, 177	
umiarkowanie pozytywna opinia o oskarżonym w jego środowisku pracowniczym	wywiad środowiskowy	k. 227-228	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1		(...) A. (...) Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w części, w której znajdowały one potwierdzenie w pozostałym	

		<p>zgromadzonym i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.</p> <p>Dotyczyło to przede wszystkim genezy konfliktu pomiędzy nim a pokrzywdzonym (praca) oraz wspólnym spożywaniem w dniu 8 września 2019 r. alkoholu razem z pozostałymi obywatelami U.. Sąd uwzględnił również tę część wyjaśnień oskarżonego, w której wskazywał w toku śledztwa, iż wziął do ręki nóż. Jego twierdzenia, iż znajdował się w uścisku z pokrzywdzonym znajdowały potwierdzenie w relacji M. T. i V. K..</p>
	<p>(...)</p> <p>Świadek w sposób szczegółowy opisał przebieg zdarzenia z oskarżonym z dnia 8 września 2019 r., a treść tych zeznań co do charakteru doznanych przez niego obrażeń znajdowała potwierdzenie w opiniach biegłych i protokole oględzin ciała pokrzywdzonego. Świadek podnosił, iż w trakcie kolacji spożywanej razem z oskarżonym i innymi obywatelami U. doszło pomiędzy nim i oskarżonym do kłótni. Po zakończonym posiłku do stojącego przed domem pokrzywdzonego podszedł oskarżony, powiedział, że chce się pogodzić, uścisnął go na tzw. "niedźwiedzia"</p>	

po czym wbił mu nóż w szyję, wyciągnął go i następnie wbił ten nóż w drugą stronę szyi. Oskarżony wykonał także zamach nożem w celu podcięcia gardła pokrzywdzonego lecz nie udało mu się to wskutek odepchnięcia go przez V. K.. Cios skierowany zaś w okolicę klatki piersiowej zatrzymał się na zamku bluzy pokrzywdzonego. Pokrzywdzony wskazywał również, iż jako pierwszy zobaczył go z nożem wbitym w szyję świadek M. T., co znajdowało potwierdzenie w zeznaniach tego ostatniego.

Także treść zeznań pokrzywdzonego w zakresie powodu jego konfliktu z oskarżonym znajdowała potwierdzenie w relacji M. T. jak i w wyjaśnieniach oskarżonego dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

***ZEZNANIA
ŚWIADKÓW Z. G., Z.
M. (1), (...), V. R. (1) i
(...)***

Sąd za wiarygodne uznał zeznania ww. świadków - mieszkańców budynku przy ul. (...) w W., albowiem były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w relacjach innych osób - w tym pokrzywdzonego, interweniujących policjantów oraz personelu medycznego

udzielającego
pokrzywdzonemu
pierwszej pomocy. Dlatego
też z uwagi na powyższe
szczerze przyznawana
przez świadków T. i
R. okoliczność spożywania
alkoholu bezpośrednio
przed zdarzeniem nie
miała negatywnego
wpływu na wiarygodność
ich relacji.

Więcej szczegółów
związanych zarówno z
genezą konfliktu pomiędzy
oskarżonym i
pokrzywdzonym,
przebiegiem dnia 8
września 2019 r. jak
i pomocy udzielanej
pokrzywdzonemu
bezpośrednio po
zdarzeniu przedstawili
świadkowie M. T. i V. R..

Świadek T. wskazywał, iż
pomimo, że to oskarżony
załatwił im pracę i
zorganizował transport do
P., to pokrzywdzony
był preferowany przez
pracodawców mężczyzn i
dlatego oskarżony był
z tego powodu bardzo
zazdrosny. Powyższe
znajdowało potwierdzenie
w zeznaniach
pokrzywdzonego. Świadek
R. wskazywał natomiast,
iż oskarżony miał duże
ambicje, a w dniu
zdarzenia wypił dużą ilość
alkoholu, co mogło mieć
wpływ na jego zachowanie.

W tym miejscu zaznaczyć
należy, iż z ww. świadków
jedynie M. T. można
uznać za bezpośredniego

świadka zdarzenia, z tym jednakże zastrzeżeniem, iż jak sam wskazywał, nie widział bezpośrednio uderzenia nożem. Jak wskazywał, oskarżonego i pokrzywdzonego zauważył w uścisku z okna swojego pokoju, z którego to okna wychylił się, słysząc "łomot". Po chwili gdy mężczyźni obrócili się w ten sposób, iż pokrzywdzony był obrócony plecami do świadka, ten zauważył, iż pokrzywdzony ma nóż w okolicach szyi. Świadek podnosił, iż nikogo innego oprócz ww. nie było na podwórku. Świadek zbiegł na zewnątrz i zauważył oskarżonego uciekającego za budynek. Świadek obudził następnie wołaniem śpiącego V. R., który zbiegł na dół i razem z M. T. udzielili pierwszej pomocy pokrzywdzonemu. Świadek R. zeznał, iż podczas opatrywania V. K. powiedział, że "A. go dźgnął nożem".

Świadkowie przybliżyli również inne istotne okoliczności związane z przebiegiem dnia 8 września 2019 r. Świadek K. K. wskazywał, iż po powrocie z pracy ok. godz. 18 był świadkiem rozmowy pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym o pracy, wg świadka obaj byli pod wpływem alkoholu. Świadek wskazywał także zgodnie z relacją oskarżonego, iż ten

ostatni przyszedł do niego i poinformował go, że będzie dzwonił do właściciela firmy. Jakkolwiek chociaż świadek tytułował pokrzywdzonego imieniem (...) z relacji chociażby V. R. (1) wynikało, iż o tej porze na podwórku zostali jedynie A. N. z V. K..

***ZEZNANIA ŚWIADKA
Z. R. I I. S.***

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków - funkcjonariuszy policji - składanych na okoliczność szczegółów związanych z interwencją wskutek zawiadomienia o próbie zabójstwa pokrzywdzonego i zatrzymaniem oskarżonego, albowiem treść ich zeznań była spójna, logiczna, a nadto znajdowała potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków i zgromadzonej dokumentacji.

Z relacji świadków wynikało, iż pokrzywdzony tłumaczył im, iż wskutek kłótni z oskarżonym został przez niego ugodzony nożem w szyję. Pozostali rozpytywani przez świadków mieszkańcy budynku przy ul. (...) w W. wskazywali, iż nie byli bezpośrednimi świadkami ww. zdarzenia co

	<p>znajdowało potwierdzenie również w ich zeznaniach.</p> <p>Świadkowie opisali również czynności przeprowadzane z udziałem oskarżonego po jego zatrzymaniu, w tym przewiezienie do szpitala i pobranie próbek krwi.</p>	
	<p>(...), Z. M. (2) i J. K. (2)</p> <p>Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków - członków zespołu karetki pogotowia - składanych na okoliczność szczegółów pierwszej pomocy udzielanej pokrzywdzonemu, albowiem treść ich zeznań była spójna, logiczna a nadto odnośnie charakteru obrażeń (dwie rany szyi) jak i stanu nietrzeźwości V. K. znajdowała potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji.</p>	
	<p>KARTA INFORMACYJNA Z LECZENIA AMBULATORYJNEGO V. (...)</p> <p>brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu</p>	
	<p>PROTOKÓŁ OGLEDZIN CIAŁA V. (...) Z (...)</p>	

	<p>brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.</p>	
	<p>OPINIA MEDYKA SĄDOWEGO DOT. OBRAŻEŃ CIAŁA V. (...)</p> <p>brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. Sąd jednakże dokonując ustaleń co do rodzaju, charakteru i konsekwencji doznanych obrażeń przez pokrzywdzonego dla jego zdrowia i życia pokrzywdzonego oparł się na bardziej szczegółowej i tym samym pełniejszej opinii z zakresu medycyny sądowej przeprowadzonej w toku postępowania sądowego.</p>	
	<p>PISEMNA OPINIA BIEGŁEGO SĄDOWEGO Z ZAKRESU MEDYCyny SĄDOWEJ WRAZ Z OPINIĄ USTNĄ ZŁOŻONĄ NA ROZPRAWIE</p> <p>Brak podstaw do kwestionowania konkluzji przedstawionych w sporządzonej przez profesjonalny podmiot, a w swej treści szczegółowej, zrozumiałej i pełnej opinii.</p> <p>Biegły opierając się na całokształcie materiału dowodowego</p>	

zgromadzonego w sprawie
- tj. dokumentacji
medycznej, wyjaśnieniach
oskarżonego, zeznaniach
pokrzywdzonego,
materiału pogładowego w
postaci zdjęć
fotograficznych śladów
obrażeń u
pokrzywdzonego, a nadto
wynikach badań DNA -
w pierwszej kolejności
jednoznacznie stwierdził
u pokrzywdzonego ranę
ciętą szyi z uszkodzeniem
mięśnia czworobocznego
grzbietu po stronie lewej,
ranę ciętą szyi po
stronie prawej oraz dwie
powierzchowne rany cięte
klatki piersiowej, które
to obrażenia powstały
od działania narzędzia
lub narzędzi ostrych,
ostrokrawędzistych,
kończystych lub od
uderzeń o takie narzędzia.

Obrażenia te były inne niż
te określone w art. 156
k.k.k i naruszyły czynność
narządu ciała na czas
powyżej 7 dni.

Sposób działania sprawcy
narażał pokrzywdzonego
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo utraty
życia lub ciężkiego
uszczerbku na zdrowiu
i powstały w wyniku
czynnego zadawania
uderzeń nożem.

Stwierdzone obrażenia u
V. K. (1) powstały w
czasie i okolicznościach
przez niego podanych i
nie mogły powstać w
okolicznościach

podawanych przez oskarżonego.

Treść swojej opinii biegły podtrzymał na rozprawie w dniu 5 października 2020 r., wskazując, iż obrażenia ciała u pokrzywdzonego powstały w wyniku czynnego zadawania uderzeń nożem. Odnosząc się do ich siły, biegły wskazywał, iż w przypadku obrażeń zlokalizowanych w przedniej powierzchni klatki piersiowej były to powierzchowne rany, powstałe co prawda z niewielką siłą, ale było to następstwo uniku wykonanego przez pokrzywdzonego, nadto jedno z uderzeń zatrzymało się na zamku ubrania pokrzywdzonego.

Jak dalej wskazywał biegły, pozostałe obrażenia powstały w wyniku bezpośredniego i niesłabego uderzenia. W przypadku rany ciętej na szyi siła uderzenia nie musiała być duża, co nie oznaczało, iż zamach nożem nie był zadany w sposób dynamiczny i z dużą siłą. Kolejna rana na szyi penetrowała do mięśnia czworobocznego grzbietu dlatego nie mogła być zadana z niewielką siłą.

Co istotne, biegły wskazał także, iż gdyby nie czynny opór pokrzywdzonego, zadane mu przez oskarżonego obrażenia

	<p>mogłyby być bardziej rozległe i intensywniejsze.</p> <p>Biegły wskazał również, iż całokształt materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż stwierdzone obrażenia pokrzywdzonego powstały wskutek uderzeń nożem, a nie jak twierdził oskarżony - w wyniku innych narzędzi jak rozbitych talerzy.</p>	
	<p>PROTOKOŁY PRZYJĘCIA USTNEGO ZAWIADOMIENIA O PODEJRZENIU POPEŁNIENIA PRZESTĘPSTWA, ZATRZYMANIA, OGLĘDZIN, POBRANIA MATERIAŁÓW PORÓWNAWCZYCH</p> <p>brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodów.</p>	
	<p>OPINIA Z PRZEPROWADZONYCH BADAŃ GENETYCZNYCH</p> <p>Brak podstaw do kwestionowania konkluzji przedstawionych w sporządzonej przez profesjonalny podmiot, a w swej treści szczegółowej, zrozumiałej i pełnej opinii.</p> <p>Z treści opinii wynikało, iż na 18-cm zakrwawionym nożu zabezpieczonym na miejscu zdarzenia</p>	

	ujawniono ślady biologiczne zgodne z profilem pokrzywdzonego V. K..	
	<p>PROTOKOŁY BADANIA STANU TRZEŹWOŚCI WRAZ Z PRZEPROWADZONYMI BADANIAMI KRWI OSKARŻONEGO</p> <p>brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. Z jego treści wynikało, iż zarówno pokrzywdzony jak i oskarżony tempore criminis znajdowali się pod wpływem alkoholu. Badanie przeprowadzone u V. K. o godz. 18:56 wykazało 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, u oskarżonego zaś badania o godz. 19:21 i 19:26 wykazały odpowiednio 1,30 mg/l i 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p> <p>Nadto analiza próbek krwi oskarżonego pobranej od niego o godz. 21:10, 21:40 i 22:10 wykazała odpowiednio obecność 2,2; 2,1; i 2 promille alkoholu etylowego.</p>	
	<p>OPINIA SĄDOWO- PSYCHIATRYCZNA</p> <p>brak podstaw do kwestionowania konkluzji przedstawionych w sporządzonej przez profesjonalny podmiot, a</p>	

	w swej treści szczegółowej, zrozumiałej i pełnej opinii.		
	DANE O KARALNOŚCI brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.		
	WYWIAD ŚRODOWISKOWY brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1		CZEŚCIOWO WYJAŚNIENIA OSKARŻONEGO A. (...) Sąd nie uwzględnił wyjaśnień, w których oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając - w ślad za pozostałym zgromadzonym i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym - iż treść tych wyjaśnień stanowi wyłącznie linię obrony oskarżonego, obliczoną	

na zminimalizowanie jego odpowiedzialności karnej.

Wyjaśnienia oskarżonego były zmienne w zależności od etapu postępowania.

Z treści wyjaśnień oskarżonego wynikało, iż ten jedynie bronił się przed agresywnym zachowaniem pokrzywdzonego. Jego wyjaśnienia w tym zakresie były jednak zmienne w zależności od etapu postępowania jak i przede wszystkim sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego i opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Odnosnie samego zdarzenia wskazywał, iż bojąc się, że pokrzywdzony go zaatakuje wziął do ręki nóż, a wtedy pokrzywdzony uderzył go w okolice skroni. Wtedy też oskarżony miał złapać pokrzywdzonego i trzymał, żeby ten go dalej nie atakował. Oskarżony nie był w stanie sprecyzować, czy został uderzony przez pokrzywdzonego ręką czy głową. Zasłaniając się "zamroczeniem" i utratą koordynacji, nie był w stanie przytoczyć w jaki sposób trzymał nóż i co nim robił. Odnosnie obrażeń pokrzywdzonego na klatce piersiowej określonych przez oskarżonego jako "zadrapanie" wskazywał, iż mogły powstać

		<p>wskutek wyrywania się pokrzywdzonego.</p> <p>Relacja oskarżonego przed Sądem została uzupełniona o część, w której oskarżony będąc w uścisku z pokrzywdzonym kilkakrotnie upadł na stół, na którym znajdowały się butelki, talerze, szklanki i inne naczynia. Dodał również, iż trzymał pokrzywdzonego aż pojawił się M. T.. Wskazać należy, iż biegły w opinii jednoznacznie wykluczył, iż obrażenia pokrzywdzonego powstać mogły w wyżej opisanych okolicznościach. Przed Sądem oskarżony także nie był już pewny jak w śledztwie, że wziął do ręki znajdujący się w kuchni domu nóż. Zaprzeczył również, iż wyprowadzał w kierunku pokrzywdzonego ciosy. Wskazać należy, iż ta relacja oskarżonego stała w rażącej sprzeczności z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej, który w toku postępowania sądowego jednoznacznie wypowiedział się co rodzaju doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń i możliwości ich powstania.</p>	
	<p>(...)</p> <p>Sąd, opierając się konkluzjach przedstawionych w opinii z przeprowadzonych badań genetycznych nie uwzględnił jedynie zeznań świadka w tej części, w której wskazywał on,</p>		

	<p>iż oskarżony spowodował rany na jego szyi poprzez użycie dwóch noży. Okoliczność ta jednak w świetle stwierdzonych u niego obrażeń i pozostałego zgromadzonego i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego nie miała jednak zasadniczego znaczenia przy ocenie wiarygodności jego zeznań.</p>		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	A. N.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. nie budziły wątpliwości Sądu.</p> <p>Dyspozycję art. 148 § 1 k.k. wypełnia ten, kto zabija człowieka. Przedmiotem ochrony jest tu życie człowieka od momentu narodzin do śmierci. Strona</p>			

podmiotowa zabójstwa charakteryzuje się umyślnością. Może mieć ona postać zarówno zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie, w sprawach o zabójstwo niezwykle rzadko zdarza się, że sprawca artykułuje swój zamiar. Zazwyczaj ustala się go na podstawie okoliczności, jakie towarzyszą zabójstwu (vide: wyrok S.A. w Katowicach z 4.11.2010 r., II AKA 338/10, KZS 2011/5, poz. 73; wyrok SA w Lublinie z 19.01.2010 r., II AKA269/09, KZS 2010/7-8, poz. 58; wyrok SA we Wrocławiu z 27.06.2018 r., II AKA 187/18, LEX nr 2525480).

Zamiar bezpośredni polega na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. W ramach zamiaru bezpośredniego umieszcza się także tzw. przestępstwo nieuchronne, czyli sytuacje, kiedy sprawca zdaje sobie sprawę z tego, że zrealizowanie jego zamierzenia (tego, czego wprost chce) doprowadzi do urzeczywistnienia innego stanu rzeczy, relewantnego prawnokarnie (vide: Wąsek w: Górniok i in. T. 1, s. 105-106; Budyn- kulik, Umyślność, s. 35-38; Komentarz aktualizowany do art. 9 Kodeksu Karnego, LEX).

Element woli zawarty w zamiarze bezpośrednim, określony czasownikiem chce rozumiany jest w prawie karnym szerzej niż w języku potocznym i obejmuje również takie sytuacje, w których sprawca zdaje sobie sprawę z nieuchronności pewnych skutków, nawet jeśli mu na nich nie zależy. (Lech Gardocki. Prawo karne, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2007 str. 77) Podobne stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie. Wskazuje się, że „świadomie podejmowane zachowanie prowadzi może do dwojakiego rodzaju wniosków w zależności od tego, czy skutek uboczny najdalej idący jest nieuchronny albo czy skutek ten jest wysoce prawdopodobny. W pierwszym przypadku sprawcy można przypisać zamiar bezpośredni, w drugim zaś zamiar ewentualny.” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23.01.2014 r., II AKa 256/13, LEX nr 1419071.

Ustalenia dotyczące zamiaru zabójstwa, jak wskazuje orzecznictwo i poglądy doktryny, winny wynikać z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia. Do okoliczności przedmiotowych niewątpliwie zaliczyć

należy: rodzaj użytego narzędzia, siłę zadawania ciosów, ich umiejscowienie.

W ocenie Sądu zadawanie przez oskarżonego ciosów w tak ważne części ciała jak szyja i klatka piersiowa, rodzaj użytego przez sprawcę narzędzia (nóż) i siła z jaką ciosy te były wyprowadzane świadczą o tym, iż oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego. Odnośnie siły zadawanych ciosów, jakkolwiek Sąd miał na względzie, iż obrażenia powstałe w okolicy przedniej powierzchni klatki piersiowej miały powierzchowny jedynie charakter, tak nie można było abstrahować od uniku pokrzywdzonego jak i tego, iż jedno z uderzeń zatrzymało się na zamku jego ubrania. Z dwóch ciosów zadanych nożem w szyję jeden penetrował w głąb, zatem nie mógł być zadany z niewielką siłą. Również druga rana na szyi - cięta - jak wskazywał biegły jakkolwiek nie powstała wskutek uderzenia nożem z dużą siłą, tak nie oznaczało to, że wykonany przez oskarżonego zamach nożem nie był dynamiczny i zadany z dużą siłą właśnie. Wskazać także należy, iż biegły w swojej opinii ustnej składanej na rozprawie, wskazał, iż nie można wykluczyć, że gdyby nie

czynny opór stawiany przez pokrzywdzonego, obrażenia których doznał byłyby rozleglejsze i intensywniejsze. Dla każdego dorosłego człowieka o przeciętnej inteligencji i rozwoju umysłowo-emocjonalnym wiadomym jest, że obrażenia zadane w wyżej opisane części ciała narzędziem ostrokrawędzistym (nóż) będą śmiertelne. Oskarżony nie znajdował się w stanie wyłączającym bądź ograniczającym w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Znał wpływ alkoholu i jego działania na swój organizm. Sam zresztą wskazywał słuchany przed Sądem, iż nie czuł się "mocno pijany". Biegłe sporządzające opinie sądowo-psychiatryczną na rozprawie jednoznacznie wykluczyły możliwość wystąpienia u oskarżonego takiego stanu psychicznego, który uniemożliwiłby mu ocenę sytuacji, dodatkowo wskazując, iż medycyna nie zna pojęcia krótkotrwałej utraty kontaktu z rzeczywistością po czym całkowitego powrotu tego kontaktu.

Przy ocenie zamiaru oskarżonego nie należało również abstrahować od jego ucieczki z miejsca zdarzenia i

braku jakiegokolwiek zainteresowania losem rannego pokrzywdzonego. Niewątpliwie zaś jak wynikało to z treści zeznań pokrzywdzonego, M. T. i K. K. bezpośrednim podłożem konfliktu pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym był fakt, iż ich bezpośredni przełożeni preferowali pracę i kontakt z pokrzywdzonym, a nie z oskarżonym, który to był głównym organizatorem zatrudnienia i transportu pracowników z U. do P..

W ocenie Sądu powyższe okoliczności pozwalają na odtworzenie zamiaru jaki przyświecał oskarżonemu gdy zadawał ciosy nożem pokrzywdzonemu i przyjęciu bez żadnych wątpliwości, iż działał on z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego, do czego fortunnie nie doszło z uwagi na postawę obronną tego ostatniego.

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił również znamiona czynu kwalifikowanego z art. 157 § 1 k.k., albowiem zgodnie z treścią opinii biegłego doznane przez pokrzywdzonego obrażenia naruszyły czynność narządu jego ciała na czas powyżej 7 dni. Sąd dostosował przy tym opis czynu przypisanego oskarżonemu w oparciu

o konkluzje wynikające z przedmiotowej opinii.

Kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu uzupełniał przepis art. 11 § 2 k.k., zgodnie z treścią którego, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Dla przyjęcia, iż zachodzi zbieg kumulatywny przepisów ustawy, miarodajnym jest stwierdzenie w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż zachowanie sprawcy jest zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli i to niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Sprawca, który w warunkach z art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, nie realizuje znamion wielu przestępstw, lecz popełnia jeden czyn odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność.

Utworzony w ten sposób "nowy" typ przestępstwa zagrożony jest karą,

<p>której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II AKa 563, KZS 2013/10/63).</p> <p>Wskazać jeszcze na końcu należy, iż wskutek niedokładności edycyjnej w części wstępnej wyroku Sądu pojawił się błąd polegający na zastąpieniu prawidłowego imienia pokrzywdzonego tj. (...) imieniem (...), który to błąd został następnie powielony w pkt. I., III. i IV części dyspozytywnej wyroku.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. N.	I.	I.	<p>Oskarżony w zakresie przypisanego mu przestępstwa działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Brak było okoliczności wyłączających winę bądź bezprawność przypisanego czynu.</p> <p>Taką okolicznością nie mógł być stwierdzony u oskarżonego tempore criminis stan nietrzeźwości, albowiem oskarżony dobrowolnie w niego się wprawił, nadto znał skutek działania alkoholu na swój organizm.</p>

W chwili jego popełnienia oskarżony nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności i w pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsiębranego działania.

W ocenie Sądu wymierzona kara pozbawienia wolności czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadanie w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa, wypełniając przy tym dyrektywy wymienione w art. 53 k.k. Wymierzona kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa.

Ustalając wymiar kary Sąd miał na względzie wysoki stopień społecznej szkodliwości. Swoim zachowaniem oskarżony godził w najwyższe dobra, jakim jest ludzkie życie (w formie stadialnej usiłowania) i zdrowie. Jako okoliczności obciążające uznać należało fakt popełnienia przestępstwa pod wpływem alkoholu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd miał na uwadze stan uprzedniej niekaralności oskarżonego (mając na uwadze, iż

			<p>stan, jako swoista norma społeczna nie mógł mieć dominującego wpływu na wymiar kary) a także umiarkowanie pozytywną opinię o oskarżonym w jego środowisku pracowniczym. Sąd nie abstrahował również od tego, iż czyn oskarżonego zakończył się na etapie usiłowania, a jego skutki, z uwagi na postawę pokrzywdzonego, nie okazały się ciężkie.</p>
A. N.	III.	I.	<p>na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 5000 zł tytułem zadośćuczynienia.</p> <p>W ocenie Sądu orzeczenie takiego środka stanowić będzie dla oskarżonego dodatkowy element oddziaływania poprawczego i wychowawczego, a dla pokrzywdzonego kompensowało będzie szkody i krzywdy mające swoje źródło w przestępstwie. Orzeczona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru krzywd doznanych przez V. K..</p> <p>Dla zadośćuczynienia zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego. Wskazać należy, iż jego wysokość determinowana jest charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonego, a dla</p>

			ustalenia wysokości zadośćuczynienia znaczenia nie ma sytuacja majątkowa sprawcy.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. N.	II.	I.	Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności
A. N.	IV.	I.	rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 44 § 2 k.k.
A. N.	V.	I.	rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 230 § 2 k.p.k.
A. N.	VI.	I.	rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 231 § 1 k.p.k.
A. N.	VII.	I.	rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 230 § 2 k.p.k.
A. N.	VIII.	I.	rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu adw.

		J. S. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu znajdowało swoje oparcie w przepisach art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i § 20 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 (Dz.U.2019.18 t.j.) w sprawie ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IX.	rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajdowało swoje	

	oparcie w przepisie art. 624 § 1 k.p.k. i było uzasadnione sytuacją materialną oskarżonego, orzeczeniem długoterminowej kary pozbawienia wolności oraz koniecznością zapłaty pokrzywdzonemu kwoty zasądzonej w wyroku.
7. Podpis	